

Sygn. akt: I C 234/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Izabela Maruchacz
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agnieszka Piskorz

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2023 r. w Kętrzynie

sprawy z powództwa W. N.

przeciwko B. (...) Spółki (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. (...) Spółki (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda W. N. kwotę 546,15 zł (słownie: pięćset czterdzieści sześć złotych i piętnaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 22.03.2023 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego B. (...) Spółki (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda W. N. kwotę 100 zł (słownie: sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Powód W. N. wniósł o zasądzenie od pozwanego B. (...) z siedzibą w W. kwoty 748 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2023 roku do dnia zapłaty, tytułem tytułem różnicy pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze vat za naprawę pojazdu powoda a przyznanym i wypłaconym przez pozwaną odszkodowaniem.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 12 lutego 2020 roku w miejscowości K. na parkingu w wyniku nieprawidłowo wykonanego manewru cofania przez kierowcę prowadzącego inny pojazd doszło do uszkodzenia należącego do niego samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia w dniu wypadku miał zawartą ważną polisę OC w pozwanej firmie.

W związku z likwidacją szkody z tytułu obowiązkowej odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych pozwana decyzjami wydanymi w sprawie numer (...) (...) z dnia 13 marca 2020 roku i 23 marca 2020 roku pozwana uznała swoją odpowiedzialność za zdarzenie i została wypłacone na rzecz powoda odszkodowanie w łącznej kwocie 4 696,80 zł Na powyższą kwotę składały się: odszkodowanie tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdów w kwocie 4 031,08 oraz zwrotu kosztów wynajmu pojazdów w kwocie 665 zł.

Dalej powód wskazał, że zrealizował naprawę w warsztacie samochodowym - A (...) (...) B. W., który przygotował kosztorys prac naprawczych, zrealizował naprawę oraz wystawił fakturę VAT. Powód umową cesji przekazał należne odszkodowanie na rzecz stacji obsługi pojazdów (likwidacja szkody w sposób bezgotówkowy). Przyznana kwota odszkodowania nie zrekompensowała w pełni poniesionej szkody. Powód samodzielnie wypłacił na rzecz warsztatu

naprawczego brakującą kwotę (zgodnie z treścią cesji). Kwota dochodzona przez niego pozwem stanowi różnicę pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze vat a przyznanym odszkodowaniem z tytułu naprawy pojazdu.

Zdaniem powoda wycena pojazdu wykonana przez pozwaną została wykonana w sposób nieprawidłowy, co doprowadziło do bezpodstawnego zaniżenia jego wartości. Ponadto w dwóch różnych dokumentach wystawionych przez pozwaną, zostały przyjęte różne wartości korekt ujemnych, a dotyczyły one tego samego elementu pojazdu – zderzaka, z czym powód nie zgadza się. Poznawana tymczasem nie przedstawiała dokumentów pozwalających zweryfikować prawidłowość ich naliczania. Tym samym w ocenie powoda przyznane odszkodowanie nie było w stanie pokryć w pełni kosztów naprawy. Odszkodowanie ma natomiast na celu wyrównanie uszczerbku w majątku poszkodowanego a więc powinno pozwalać doprowadzić pojazd do stanu sprzed zdarzenia.

(pozew wraz z załącznikami – k. 3-54)

Pełnomocnik pozwanego w odpowiedzi na pozew wyniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów korespondencji procesowej.

W uzasadnieniu zakwestionował dochodzoną przez powoda kwotę w całości. W pierwszej kolejności wskazał, że pozew był datowany na dzień 22 marca 2023 roku i nie uwzględniał dopłaty pozwanego dokonanej po rozpatrzeniu wezwania do zapłaty. tj. wypłaty z dnia 16 kwietnia 2023 roku w kwocie 201, 85 zł. Tym samym mając na uwadze tę dopłatę, realna wartość przedmiotu sporu winna wynieść 546,15 zł. Ponadto wskazał, że w efekcie oględzin uszkodzonego pojazdu ustalono, że zderzak w dacie szkody posiadał ślady wcześniejszych, nie technologicznych napraw – nie był zatem elementem pełnowartościowym. W konsekwencji naprawa tego elementu doprowadziła do wzrostu wartości pojazdu, a zatem zasadne było pomniejszenie kwoty odszkodowania o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi, co potwierdza orzecznictwo SN oraz rekomendacja (...) nr 17.

Ponadto pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej przez powoda z uwagi na fakt, iż umową cesji powód zbył wierzytelność na rzecz warsztatu dokonującego naprawy (A (...)(...) B. W.).

(odpowiedź na pozew wraz z załącznikami – k. 69-78)

Powód pismem z dnia 16 października 2023 roku zatytułowanym „uzupełnienie dokumentacji pozwu” przedłożył do akt sprawy cesję z dnia 12.10.2023 roku, zgodnie z treścią której B. W. cedował przysługujące mu odszkodowanie (wierzytelności) wynikające z tytułu szkody w ramach polisy OC (nr polisy (...), nr szkody (...)- (...)-20 na rzecz W. N..

(pismo wraz z załącznikami – k. 85-87).

Ponadto powód w trakcie rozprawy w dniu 25 października 2023 roku sprecyzował żądanie uznając kwotę wpłaconą przez pozwanego po dacie złożenia pozwu do Sądu, i wniósł ostatecznie o zasądzenie kwoty 546,15 zł. (protokół rozprawy – k. 88)

Pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2023 roku podtrzymał swoje stanowisko w całości i wskazał dodatkowo, że przedłożony przez powoda dokument cesji nie zniwelował najważniejszego zarzutu podnoszonego przez pozwanego, tj. braku legitymacji czynnej powoda.

(pismo procesowe pozwanego k. 95)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 lutego 2020 roku, doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd należący do powoda marki S. (...) o nr rej. (...). Sprawca szkody - T. S. - był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w B. (...) z siedzibą w W. (oświadczenie – k. 47). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w sprawie (...)- (...)-20 ubezpieczyciel przyjął co do zasady odpowiedzialność za szkodę powstałą na skutek zdarzenia, ustalił i przyznał

odszkodowanie w łącznej wysokości 4 696,08 zł, które wypłacił poszkodowanemu na mocy dwóch decyzji: z dnia 13.03.2020 roku – 1 430,69 zł. oraz z dnia 23.03.2020 roku – 3 265,39 zł. na którą to kwotę składały się: kwota wynikająca ze zwrotu kosztów naprawy pojazdu zgodnie z zweryfikowaną fakturą w kwocie 4 031,08 zł. pomniejszona o wcześniej wypłaconą kwotę 1430,69 oraz zwrot kosztów wynajmu pojazdu zgodnie z fakturą VAT – 665 zł.

(dowód: akta szkody, zeznania powoda).

Umową cesji z dnia 4 marca 2020 roku, W. N. zcedował na rzecz Pana B. W. właściciela firmy A (...).P.U.H B. W. z siedzibą przy ulicy (...) w K. należne mu odszkodowanie za naprawę samochodu S. (...) nr rej. (...) z tytułu szkody w ramach polisy (...) nr szkody (...) - (...) - 20.

(dowód: umowa cesji – k. 7)

Następnie dokumentem z dnia 12 października 2023 roku B. W. jako właściciel firmy A (...).P.U.H cedował należne mu odszkodowanie przysługujące z tytułu szkody pojazdu marki S. (...) nr rej. (...) w ramach polisy OC (nr polisy (...), nr szkody (...) - (...) - 20 na rzecz Pana W. N..

(dowód: cesja odszkodowania – k. 86).

Zgodnie z fakturą VAT (...) koszt naprawy pojazdu powoda wyniósł 4 968,93 zł. (faktura VAT k. 18).

Wezwaniem z dnia 13 marca 2023 roku powód wystąpił do pozwanego o zapłatę kwoty 745,85 zł. tytułem zwrotu wymaganych należności wynikających z niewypłaconego odszkodowania za naprawę pojazdu w ramach szkody (...) - (...) - 20. Kwota wskazana w wezwaniu stanowiła różnicę pomiędzy fakturą VAT wystawioną przez serwis naprawczy (4968,93 zł.) a przyznanym i wypłaconym przez ubezpieczyciela odszkodowaniem (4031,08 zł.) z uwzględnieniem przez powoda wartości korekty ujemnej z dokumentu wyceny nr (...) z daty wyceny 12-03-2020 r. w kwocie 190 zł. (wezwanie do zapłaty – k. 43)

Pozwany po rozpatrzeniu wezwania do zapłaty dopłacił w dniu 14 kwietnia 2023 roku kwotę 201, 85 zł.

(bezsporne)

Było to już po nadaniu do Sądu pozwu o zapłatę (data wpływu pozwu do Sądu – 24.03.2023 r)

Powód na rozprawie w dniu 25 października 2023 roku zmodyfikował swoje żądanie i wniósł ostatecznie o zasądzenie na jego rzecz kwoty 546,15 zł.

(protokół rozprawy – k. 88).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, w tym akt szkody, albowiem prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony, nie budzi też wątpliwości Sądu. Podobnie ustalenia Sądu opierały się również na zeznaniach powoda. Jakkolwiek pozwany w odpowiedzi na pozew zakwestionował żądanie co do zasady to, zdaniem Sądu, przywołane wyżej dowody jednoznacznie wskazują na okoliczności zaistnienia szkody, determinują odpowiedzialność pozwanego za szkodę oraz zasadniczo zakres uszkodzeń. Spór pomiędzy stronami dotyczył legitymacji czynnej powoda oraz wysokości korekty ujemnej przyjętej przez pozwaną z tytułu wcześniejszych napraw zderzaka w pojeździe powoda. Ponadto pozwany kwestionował legitymacje czynną powoda do występowania w niniejszej sprawie z uwagi na dokument cesji z dnia 4 marca 2020 roku. W opinii Sądu, pozostałe okoliczności sprawy były pomiędzy stronami bezsporne, w szczególności okoliczności

zaistnienia szkody oraz odpowiedzialność pozwanego co do zasady za szkodę wynikającą z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy. Bezsporny był również zakres uszkodzeń pojazdu S. (...) o nr rej. (...).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu strony pozwanej do rzekomego braku legitymacji czynnej powoda, Sąd wskazuje, że nie można uznać go za zasadny. O ile w dacie wpływu do Sądu pozwu załączona przez pozwanego cesja wskazywała faktycznie na zbycie przez powoda wierzytelności za naprawę samochodu S. (...) nr rej. (...) z tytułu szkody w ramach polisy (...) nr szkody (...) - (...) - 20 na rzecz Pana B. W. właściciela firmy A (...) .P.U.H B. (cesja z dnia 04.03.2020 r.), to przedłożony przez powoda dokument z dnia 12.10.2023 r. wierzytelność ta została powtórnie cedowana na powoda.

Zgodnie z treścią art. 316 § 1 kpc („Po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy”) zarzut pozwanego o braku legitymacji czynnej powoda zdezaktualizował się z momentem przedłożenia do akt dokumentu cesji z dnia 12.10.2023 roku.

Ponadto pełnomocnik pozwanego w piśmie procesowym z dnia 22 listopada 2023 roku zarzucił, że fakt zawarcia w dokumencie cesji z dnia 12.10.2023 roku sformułowania „jednoczenie z uwagi na uregulowanie należności za wykonanie naprawy ww. pojazdu wygasa cesja odszkodowania z dnia 04.03.2020 roku na rzecz p. B. W., właściciel firmy A (...) .P.U.H B. W.” powoduje, że skoro cesja wygasła to nie mogła być ona powtórnie przeniesiona na powoda. Zarzut ten jest nieuzasadniony. Powód od początku konsekwentnie wskazywał chronologię zdarzeń i cel swoich działań. W pierwotnym dokumencie cesji zostało zawarte oświadczenie powoda zgodnie z którym „w przypadku braku odpowiedzialności lub odmowy wypłaty odszkodowania, zobowiązuję się zapłacić za wykonaną naprawę z własnych środków w terminie 7 dni od daty odmowy wypłaty odszkodowania przez firmę ubezpieczeniową”. Z uwagi na wypłatę przez pozwaną kwoty niższej niż koszt naprawy, powód kwotę tę uregulował z własnych środków zgodnie z treścią tego oświadczenia. Okoliczność sformułowania zawartego w dokumencie z dnia 12.10.2023 roku jakoby „wygasła cesja odszkodowania z dnia 04.03.2020 roku” należało zatem tłumaczyć przez pryzmat treści art. Art. 65. § 1. KC tj. tak, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współzycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Nadto § 2 tego przepisu wskazuje, że „W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu”. Analizując zatem zapis w dokumencie z dnia 12.10.2023 roku przez pryzmat tego przepisu oraz konsekwentnych twierdzeń powoda i dokumentów przedłożonych przez strony w niniejszej sprawie, które to dowody korespondują ze sobą, należy uznać, że potwierdzało ono jedynie fakt zapłaty przez powoda na rzecz warsztatu różnicy stanowiącej koszty naprawy pojazdu wynikające z faktury VAT a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela, nie zaś wygaśnięcie samej wierzytelności.

Mając powyższe na uwadze powód w dacie wyrokowania posiadał zarówno legitymację czynną i bierną do występowania ze swoim żądaniem.

Zgodnie z treścią art. 363 § 2 kc poszkodowany może wybrać, czy naprawienie szkody ma nastąpić przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Poszkodowany może te roszczenia kierować bezpośrednio do ubezpieczyciela, który odpowiada w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego. Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11).

Z treści art. 361 §2 KC wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. Celem kompensacji szkody poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania jak najtańszych sposobów likwidacji szkody, ma natomiast prawo wyboru takiego sposobu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, który ten stan przywróci w stopniu najpełniejszym. W szczególności

obowiązek poszkodowanego minimalizowania szkody nie polega na ograniczaniu należnego stronie odszkodowania przez wybór najtańszych sposobów jej naprawienia, ale na takim postępowaniu w trakcie zdarzenia powodującego szkodę i bezpośrednio po nim by ograniczyć rozmiar szkody w sensie faktycznym. Poszkodowany ma prawo wyboru w jakim warsztacie naprawczym dokonana naprawy, jak też czy naprawa zostanie dokonana nowymi częściami oryginalnymi czy też częściami nieoryginalnymi lub używanymi.

Jak już wyżej wskazano, stosownie do art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody polega na przywróceniu stanu poprzedniego, chyba że poszkodowany wybrał świadczenie polegające na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej albo że za świadczeniem w pieniądzu przemawiają szczególne okoliczności. Jak z tego wynika, wybór sposobu naprawienia szkody należy do poszkodowanego czyli w okolicznościach sprawy, poprzednika prawnego powoda. Skoro wybrał naprawienie szkody przez zapłatę kwoty odpowiedniej, tj. pozwalającej na pokrycie kosztów naprawy, to obowiązkiem ubezpieczyciela jest ustalenie wysokości tej kwoty i jej wypłata.

W tym miejscu należy zauważyć, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Chodzi zatem o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem (vide – m.in. uchwała SN z 12.04.2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok.i Pr.-wkł. (...)).

Mając na uwadze powyższe uregulowania, Sąd uznał za zasadne w tym zakresie uwzględnienie powództwa w całości – tj. do kwoty o którą wniósł powód w trakcie rozprawy z dnia 25.10.2023 roku.

Przyznana przez pozwaną kwota odszkodowania nie zrekomensowała bowiem w pełni poniesionej przez powoda szkody. Powód samodzielnie wypłacił na rzecz warsztatu naprawczego brakującą kwotę (zgodnie z treścią cesji). Kwota dochodzona przez niego pozwem stanowi różnicę pomiędzy kwotą wskazaną na fakturze vat a przyznanym odszkodowaniem z tytułu naprawy pojazdów.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że zgodnie z treścią art. 3 kpc obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, jednak ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym z reguły spoczywa na powodzie. Zasadniczo powinien on dowieść wystąpienia faktów tworzących jego prawo podmiotowe będące źródłem roszczeń oraz faktów uzasadniających jego odpowiedź na zarzuty pozwanego, natomiast pozwany dowodzi faktów uzasadniających jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda - fakty tamujące oraz niweczące (wyroki SN: z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, publ. LEX nr 233051 z dnia 29 września 2005 r. III CK 11/05, (...). Lex NR 187030). Reguły rozkładu ciężaru dowodu mają charakter gwarancyjny, wskazując stronę, która poniesie negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie.

W ocenie Sąd powód wykazał brak konsekwencji w przyjęciu wysokości korekty ujemnej w dwóch wystawionych po sobie przez pozwaną dokumentów. Pozwana nie wykazała z czego różnica ta wynikała. Należy bowiem wskazać, że w dokumencie wykonanym przez pozwaną - wycenie uszkodzonego pojazdu nr (...) z datą 12 marca 2020 roku (powiadomienie o decyzji - k. 12, kosztorys – k. 13 - 15), wskazano czynniki obniżające wartość pojazdu i zastosowano korektę za wcześniejsze uszkodzenia pojazdu uwzględniającą okładzinę zderzaka tylnego uszkodzenie części widoczne naprawy nie technologiczne – poprzez zastosowanie korekty ujemnej w kwocie 190 zł. Natomiast w trakcie weryfikacji dokumentacji kosztów naprawy przedstawionej przez serwis naprawczy, pozwany w dokumencie zastosował korektę ujemną w kwocie 937,85 zł brutto (k.74-76). Obie korekty zostały zastosowane z powodu wcześniejszych napraw niezgodnych z technologią stosowaną przez producenta pojazdu. Tym samym kwoty korekt w dwóch dokumentach wytworzonych przez pozwanego różnią się znacznie. W dokumentacji szkody były zawarte różne wartości korekt bez wskazania sposobu ich obliczania. Pozwana nie wykazała zasadności podwyższenia wysokości korekty ujemnej.

W sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Jak wynika z faktury Vat przedłożonej przez powoda, koszt naprawy przedmiotowego pojazdu 4 968,93 zł. brutto. Powód uznał zaproponowaną pierwotnie przez pozwanego kwotę korekty ujemnej w kwocie 190 zł. z uwagi na wcześniejsze uszkodzenia zderzaka nie mające związku ze szkodą z dnia 12.02.2020 roku. Ostatecznie zatem powód stanął na stanowisku, że kwota, którą winien otrzymać on w związku z naprawą pojazdu z tytułu przedmiotowej szkody winna wynosić 4 778,93 złotych. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 4 031,08 zł. na etapie przedsądowym oraz kwotę 201, 85 zł. wypłaconą powodowi w dniu 14 kwietnia 2023 roku (razem 4 232,93 zł.). Stąd też Sąd uwzględnił powództwo co do żądanej przez powoda kwoty 546,15 zł. (punkt I wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.(punkt II wyroku)